

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 865/24
15.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца малолетног АА из ..., чији је законски заступник ББ из ..., чији је пуномоћник Оливера Јелић, адвокат из Београда, ул. Мурска бр. 10, против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Луковић, адвокат из Београда, Видиковачки венац бр. 12/2/1, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама странака, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 217/21 од 15.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 217/21 од 15.9.2023. године у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 217/21 од 15.9.2023. године тако што се тужена **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 183.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 217/21 од 15.9.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова износ од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 15.09.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име претрпљеног страха

износ од још 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.09.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 149.600,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе из свих законских разлога и то тужилац побијајући је, како произилази из навода жалбе у ставу другом и трећем изреке, а тужена у ставу првом и трећем изреке. Странке су трошкове другостепеног поступка тражиле и определиле.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана а да жалба тужене није основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужиоца указује на битну повреду из тачке 12 ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и потпуни, те се њена законитост и правилност могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 4.4.2018. године у ..., у школском дворишту Основне школе “...”, док је тужилац са друговима играо фудбал пришла им је тужена и почела свако дете понаособ да испитује ко је ударио њеног сина који је раније тог дана са осталом децом играо фудбал. Тужена је тада пришла и тужиоцу који је тада имао једанаест година, рекла му да је он ударио њеног сина и након тога му ударила шамар по образу са леве стране, а затим га више пута рукама ударала по глави и песницом по лицу и изгребала га по руци и лицу. Поводом овог догађаја и тако нанетих повреда малолетном тужиоцу тужена је правноснажно осуђена пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 654/19 од 30.09.2020. године за извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 1 КЗ.

Медицинским вештачењем је утврђено да је тужилац у догађају од 4.4.2018. године задобио лаку телесну повреду у виду крвног подлива испод десног ока, крвног подлива у пределу носно-усне бразде лица са десне стране и огреботине у пределу леве надлактице. У тренутку задобијања повреде тужилац је трпео болове јаког интензитета у укупном трајању од 2 минута, болове средњег интензитета у трајању од 2 сата, а под дејством медикаментозне аналгетске терапије и болове слабог интензитета који су се појачавали при напору, у трајању од једног дана. Током повређивања, приликом напада и задобијања повреда у моментима када је тужена задавала ударце шамарањем по лицу и ноктима по левој подлактици, тужилац је претрпео страх јаког интензитета у трајању од пола сата, секундарни страх средњег интензитета у вези тока и исхода лечења је трпео у трајању од једног дана, а страх слабог интензитета још 2 дана до санације повреда. Повређивање је код тужиоца изазвало елементе посттрауматског реаговања, које се испољавало узнемиренешћу у трајању од пар дана и поремећајем спавања-буђењем и кошмарним сновима 3-4 дана, а повремено до 3 месеца. У том периоду свако подсећање на предметни догађај је изазивало код тужиоца непријатна осећања и

узнемиреност. Тужилац је осећао страх приликом сусрета са туженом. Предметни догађај није оставио последице у психичкој сфери тужиоца.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чланова 154 ЗОО и члана 13 ЗПП закључио да је тужена по основу кривице одговорна за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео у штетном догађају од 4.4.2018. године. Према оцени првостепеног суда тужилац није допринео настанку штете, па нема основа за сразмерно смањење накнаде у смислу одредбе члана 192 став 1 ЗОО. Стога је применом одредбе члана 200 ЗОО, ценећи да се ради о адекватној правичној новчаној накнади, тужену обавезао на исплату износа ближе означених у ставу првом изреке побијане пресуде, а ставом другом изреке побијане пресуде одбио тужбени захтев у делу за исплату разлике преко досуђеног а до траженог износа накнаде за претрпљени страх. На тако досуђене износе накнаде је применом члана 277 ЗОО обавезао тужену на исплату законске затезне камате, почев од дана пресуђења.

Закључак о одговорности и основу обавезе тужене није доведен у сумњу наводима жалбе.

Чињенице у вези са штетним догађајем првостепени суд је утврдио оценом свих изведених доказа, а та оцена и тако утврђене чињенице поткрепљене су садржином осуђујуће кривичне пресуде којом је, у складу са одредбом члана 13 ЗПП, парнични суд везан у погледу постојања кривичног дела и његовог извршиоца, самим тим и обележјем кривичног дела које чине елементе бића кривичног дела. Из наведене законске одредбе, наиме, произлази да је суд према правилима парничног поступка везан за осуђујућу пресуду кривичног суда, ако се ради о идентичном чињеничном стању, што је овде случај, па и по питању одговорности, онако како је о њој решавао кривични суд. Иако је појам грађанскоправне одговорности шири од појма кривичне одговорности, осуђујућа кривична пресуда представља несумњив доказ о грађанскоправној одговорности осуђеног лица, па је стога осуђена, у овом случају тужена, у смислу члана 154 ЗОО дужна да накнади штету причињену извршеним кривичном делом за које је осуђена.

Правилно је првостепени суд имао у виду критеријуме досуђења накнаде нематеријалне штете прописане одредбом члана 200 ЗОО и правилно их вредновао, односно правилно је ценио све субјективне и објективне околности од значаја за одлуку о висини правичне накнаде, имајући у виду све околности конкретног случаја, пре свега врсту и тежину задобијене повреде, интензитет и дужину трајања физичких болова и страха. При томе је првостепени суд имао у виду циљ коме служи накнада и да се досуђивањем накнаде нематеријалне штете не може погодовати тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, како је то прописано наведеном законском одредбом. Из тих разлога овај суд налази да је првостепени суд правилно применио одредбу члана 200 ЗОО и да досуђени износи за наведене видове нематеријалне штете представљају адекватну сатисфакцију тужиоцу односно правичну накнаду која одговара значају повређеног добра и циљу коме та накнада служи, а при том се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Нетачан је, па стога и неоснован жалбени навод тужене да је чињенично стање у погледу настанка, врсте и тежине повреде нанетих малолетном тужиоцу првостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака Др Милоша Јанчића, прибављеног у кривичном поступку. Те чињенице је првостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака ортопеда трауматолога, Др Весне Јовановић, прибављеног у овом поступку по предлогу тужиоца садржаном у тужби и датом на припремном рочишту одржаном дана 11.6.2021. године. Том налазу, који је према стању у списима уредно примила, тужена није приговорила те је у погледу чињеница које из тог налаза произлазе неоснован поменути жалбени навод којим се оспорава утврђено чињенично стање.

Истовремено и из истих разлога је неоснован жалбени навод којим тужена, с позивом на то да доказ настао у кривичном поступку није могао бити изведен у парничном поступку, указује да је првостепени суд онемогућио да расправља пред судом.

Супротно наводима жалбе жалбе тужене, чињенично стање битно за оцену њене одговорности за проузроковану штету, а на којем је побијана пресуда заснована, је потпуно и правилно утврђено. Првостепени суд је извео предложене доказе и оценио их појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка (члан 8 ЗПП) дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, при том правилно ценећи њихов значај у погледу оцене основаности тужбеног захтева.

Неосновано се, с позивом на ниско опредељену накнаду штете у виду претрпљеног страха, жалбом тужиоца побијана пресуда оспорава у делу којим је за тај вид штете, а за разлику преко досуђеног до траженог износа, тужбени захтев одбијен. Како је већ наведено, првостепени суд је код одмеравања те накнаде имао у виду све критеријуме досуђења правичне новчане накнаде, па и околност да је тужилац у време штетног догађаја имао једанаест година, која околност уз све остале субјективне и објективне околности, и према оцени овог суда, оправдава досуђење износа од 200.000,00 динара као правичне новчане накнаде за страх који је тужилац претрпео.

Тужиоцу припада право на накнаду трошкова поступка сразмерно успеху у спору који се мери досуђеним износом и у том смислу је, супротно наводима његове жалбе, правилно схватање првостепеног суда да се према висини усвојеног дела тужбеног захтева имају одмерити трошкови предузетих радњи од стране ангажованог адвоката, као и трошкови судских такси. Међутим, с обзиром на стање у списима, основано тужилац у жалби указује да је првостепени суд погрешно када му није признао право на накнаду трошкова приступа пуномоћника, адвоката на три неодржана рочишта (11.07.2022.године, 21.11.2022.године и 31.03.2023.године), неодржавање којих се, када се има у виду разлог констатован на расправним записницима, не може приписати њему у кривицу. Стога, тужиоцу поред већ досуђених трошкова припада право и на накнаду трошкова за приступ адвоката на- наведена три рочишта у износу од по 11.250,00 динара, односно укупно 183.350,00 динара. У складу са одредбом члана 277, у вези члана 324 ЗОО, те члана 345 у вези члана 402 ЗПП и члана 43 ЗИО тужиоцу на досуђени износ трошкова припада и право на законску затезну камату од извршности до исплате.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом, а на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром да тужена није успела у поступку по жалби, а да је тужилац успео у сразмерно незнатном делу, на основу одредбе члана 165 ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић